

Vijfluik 'Wave' van Another Kind of Blue is technisch verbluffend ★★★★★

Oprichter David Middendorp koppelt in al zijn werk zijn liefde voor dans aan zijn fascinatie voor technische hoogstandjes. Sommige dramatische mogelijkheden blijven echter onbenut.

Voor de Rijswijkse Schouwburg stond zaterdagmiddag tijdens de première van *Wave* een verzameling velomobiels geparkeerd. Begrijpelijk dat juist ook liefhebbers van aerodynamische ligfietsen afkomen op een voorstelling van het Haagse gezelschap Another Kind of Blue. Oprichter David Middendorp (zoon van een kunstenaar en een technicus) koppelt in al zijn werk zijn liefde voor dans expliciet aan zijn fascinatie voor technische hoogstandjes. Daarmee heeft hij inmiddels zo veel bekendheid vergaard dat hij begin november tijdens de World Expo in Dubai het Nederlandse paviljoen mocht openen met zijn solo *Airman*(2018): een magische wisselwerking tussen een zwerm van twaalf drones en een danser in een ingenieus pak met sensoren. Ook de paus bestelde in 2014 al eens een minioptreden bij hem, voor een vredesbijeenkomst. Alleen was Middendorp toen te druk. *Airman* (nu gedanst door Richèl Wieles) keert terug als hart in het nieuwe vijfluik *Wave*, dat tot begin maart door Nederland toert. De onbemande vliegtuigjes lijken nog eigengereider en brutaler te reageren dan bij de introductie drie jaar geleden. Het gezoem klinkt zowel dreigend als muzikaal, met dank aan technisch producer Stefan Bandalac die in alle werk van Middendorp de effecten stuurt van sensor- en motioncapturetechniek. In *Wave* toont Middendorp ook nieuw werk, waarbij hij zich laat inspireren door wiskundige ritmes en basisstructuren in de natuur, zoals de Chladni-patronen die zichtbaar worden wanneer zand of poeder op een plaat in trilling wordt gebracht. Verschillende frequenties resoneren in uitdijende cirkel- en vlindermotieven. Tijdens het openingsduet *Frequentie2* lijkt

het net of twee danseressen met hun gymnastische ledematen op de vloer digitale zandtekeningen creëren. Op het achterdoek kijken we mee vanuit zinderend vogelvluchtperspectief. Buiken, knopen, golven, frequenties: ze krijgen allemaal een visuele vertaling in het betoverende uitspansel op toneel.

Wave eindigt met de analoge evenknie (*Frequentie*), waarin drie danseressen zelf een slinger geven aan een koker met stromend zand. Hun trio veegt vervolgens de vloer vol ellipsen. Onderwijl proberen zij dansend op handen en ellebogen het gevaarte te ontwijken. Wel ademen de vijf choreografieën, gemaakt door Middendorp in samenwerking met zijn dansers, te veel dezelfde lieflijke flow van een scala aan acrobatisch golvende armen en benen. Op dat vlak moet Middendorp een sprong wagen, zijn motoriek mag echt meer schuren, zeker bij een sextet als *Hands On*, waarin levensgrote handen op het achterdoek de dansers als marionetten lijken te manipuleren. Daarin blijven veel dramatische mogelijkheden van de dansers onbenut. En ook het duet *15 Minute Universe*, op de live vertolking van Simeon ten Holts *Canto Ostinato* door harpist Astrid Haring, heeft nog onbenutte mogelijkheden. Nu 'vliegen' Gijs Hanegraaf en Richèl Wieles losjes en lyrisch door een live geprojecteerde animatie van een galactische sterrenregen. Maar je wilt die ruimtereis ook in hun danstaal voelen vibreren. Technisch blijft het echter verbluffend wat *Another Kind of Blue* in de grote zaal laat zien.